

това му позволяваше да носи скъпи дрехи, да купува каквото поиска и да се отнася съ другаритѣ си надменно и грубо. Особено грубо се държеше съ ония ученици, които не можеха да се обличатъ добре, но получаваха голѣми бележки и бѣха обичани отъ учителитѣ. Той можеше да бѣде добъръ ученикъ, но желанието му да се показва прѣвъ и да се надсмива надъ другитѣ като че ли му прѣчеше да учи.

Ето и сега, когато вървѣше изъ коридора на училището и срѣщаше свои съкласници, Клешо ги изглеждаше съ едно нескривано презрение и така широко размахваше ръцетѣ си, като че искаше да извика на всички: внимание, Клешо минава! Като влѣзе въ класната стая, той се спрѣ предъ чиноветѣ, изгледа другитѣ съ подигравателна усмивка и бавно приближи къмъ ученичката отъ първия чинъ. Момичето се наричаше Катя; то бѣше сжщо отъ заможни родители и говорѣше френски. Безъ да помисли, дали ще ѝ бѣде приятно да затвори книгата си и да говори съ него, Клешо се облегна съ лакти на разтворенитѣ страници, скъса единъ листъ и каза:

— Какво искашъ, да видятъ учителитѣ, че много четешъ?

— Искамъ да се махнешъ отъ мене! — каза момичето.

— Ами ако не искамъ?

— Тогава ще ти обърна гръбъ и нѣма да те погледна.

И, наистина, Катя се обърна къмъ ученика отъ другия чинъ, а Клешо постоя нѣколко време, скъса още единъ листъ отъ разтворената книга, после я захвърли подъ чина и промърмори, отдалечавайки се:

— Ти си рошава кокошка.

Катя вдигна книгата, изправи съ бѣлитѣ си хубави ръце смачканитѣ страници и продължи да чете. Въ сжщата минута вратата на класната стая се отвори,